

Sygn. akt XII 1 Co 2295/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku

Wydział XII Cywilny Sekcja do Spraw Egzekucyjnych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Krata

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2020 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko dłużnikowi D. W.

ze skargi dłużnika na zaniechanie Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym G. (...) M. B., w sprawie egzekucyjnej Km (...) - nieprzyznanie dłużnikowi kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w postanowieniu o umorzeniu postępowania z dnia 23 października 2019r.

postanawia:

1. oddalić skargę;
2. kosztami postępowania obciążyć skarżącą, uznając je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Dłużniczka, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wystąpiła ze skargą na zaniechanie Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym G. (...) M. B., w sprawie egzekucyjnej Km (...) - tj. nieprzyznanie dłużnikowi kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w postanowieniu o umorzeniu postępowania z dnia 23 października 2019r. W uzasadnieniu powołano się min. na upadek tytułu wykonawczego, nie wskazując jednak jaka faktyczna przyczyna legła u jego podstaw.

Sąd ustalił, co następuje:

Postępowanie egzekucyjne w sprawie Km (...) wszczęte zostało na wniosek wierzyciela w dniu 14.08.2019r. w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 11.06.2019r. przez Referendarza w Sądzie Rejonowym L. (...) w sprawie o sygn. akt VI Nc-e (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 12.08.2019r.

W dniu 18.10.2019r. do kancelarii komorniczej wpłynął wniosek pełnomocnika dłużnika o umorzenie postępowania egzekucyjnego, obciążenie wierzyciela kosztami egzekucji oraz o przyznanie kosztów zastępstwa prawnego dłużnika w postępowaniu egzekucyjnym. Do wniosku załączono odpis postanowienia Referendarza w Sądzie Rejonowym L. (...) z dnia 09.10.2019r. o przywróceniu pozwanej terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 11.06.2019r. i przekazaniu sprawy do właściwego Sądu.

Postanowieniem z dnia 23.10.2019r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 824 §1 pkt 5 k.p.c. (pkt 1), zaś w punkcie 2 ustalił koszty postępowania egzekucyjnego w sprawie i obciążył nimi wierzyciela. Komornik nie rozstrzygnął o kosztach zastępstwa prawnego, których przyznania od wierzyciela domagał się dłużnik.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach Km (...).

Sąd zważył, co następuje:

Skarga dłużnika nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż w sytuacji, gdy tak jak w sprawie niniejszej, Komornik w postanowieniu kończącym postępowanie egzekucyjne nie orzekł o całości żądania w części dotyczącej kosztów postępowania egzekucyjnego (tj. w zakresie zgłoszonego przez dłużnika wniosku o przyznanie od wierzyciela zwrotu kosztów zastępstwa prawnego), dłużnik winien zgłosić w ciągu dwóch tygodni wnioski o uzupełnienie wydanego postanowienia, na podstawie przepisów art. 351 §1 k.p.c., w zw. z art. 361 k.p.c., w zw. z art. 13 §2 k.p.c. Zaniechanie przez profesjonalnego pełnomocnika dłużnika złożenia takiego wniosku, nie może być - w ocenie Sądu - zastąpione złożeniem skargi na zaniechanie przyznania stronie kosztów. Skarga taka podlega oddaleniu.

Niezależnie od powyższego, podkreślenia wymaga, że skarżąca, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, poprzestała na przyjęciu założenia, że utrata mocy tytułu wykonawczego przesądza automatycznie o niecelowości wszczęcia egzekucji, a w konsekwencji skutkuje obciążeniem kosztami postępowania egzekucyjnego wierzyciela (w tym kosztami zastępstwa prawnego dłużnika, które stanowią element tych kosztów). Zdaniem Sądu, takie rozumowanie na gruncie obowiązujących przepisów prawa jest błędne. W tym zakresie Sąd w pełni podziela stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2013 r. (III CZP 109/12), z którego to uzasadnienia wynika, iż: „(...) sama utrata mocy przez nakaz zapłaty nie jest okolicznością przesądzającą o tym, że egzekucja została wszczęta przez wierzyciela niecelowo. W takim przypadku, istotnymi okolicznościami pozwalającymi ocenić celowość wszczęcia postępowania egzekucyjnego mogą być natomiast - ocenianie ad casum - konkretne, rzeczywiste okoliczności, które doprowadziły do upadku mocy nakazu zapłaty, o ile zdoła je wykazać dłużnik w skardze na czynności komornika. Jeżeli podstawą wszczęcia egzekucji był nakaz zapłaty, który utracił moc po wszczęciu egzekucji dla oceny ewentualnej niecelowości wszczęcia postępowania egzekucyjnego istotne jest, czy wierzyciel wszczął egzekucję, nie wiedząc o przyczynach, które doprowadziły do późniejszej utraty mocy nakazu zapłaty, np. obiektywnej przeszkodzie, która uniemożliwiła dłużnikowi (pозwanemu) złożenie w terminie sprzeciwu (o chorobie pozwanego, jego nieobecności w miejscu zamieszkania) albo wadliwości w doręczeniu nakazu zapłaty pozwanemu. Zatem sam upadek nakazu zapłaty w toku czynności procesowych podjętych przez dłużnika nie uzasadnia przyjęcia, że w chwili, gdy wierzyciel dysponujący tytułem wykonawczym skierował wniosek do organu egzekucyjnego o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, nie były to czynności celowe”.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, iż w sprawie Km (...) wszczęcie egzekucji było celowe. Wierzyciel w momencie wszczęcia egzekucji posiadał tytuł egzekucyjny zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, uprawniający go do uruchomienia procedury przymusowej egzekucji sądowej. Skarżący - reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - nie wykazał by wierzyciel wszczynając egzekucję mógł przy zachowaniu należytej staranności wiedzieć o przyczynach, które doprowadziły do późniejszej utraty mocy nakazu zapłaty. Zaniechanie przez stronę skarżącą inicjatywy w tym zakresie ograniczyło podstawę ustaleń Sądu do dokumentów zgromadzonych w aktach egzekucyjnych. Dokonana przez Sąd analiza nie pozwoliłaby na przyjęcie odmiennych ustaleń, korzystnych dla skarżącej.

Sąd uznając, iż brak podstaw do uwzględnienia skargi dłużnika, orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji postanowienia na mocy przepisów art. 767 § 1 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami kodeksu postępowania cywilnego.

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi, Sąd orzekł w punkcie drugim sentencji postanowienia, w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., mając na względzie wynik postępowania – fakt oddalenia skargi dłużnika.